

ли отъ лозята.

Ступанинътъ и работниците посрещнаха дѣда Паруша и Янка съ радостъ. Нагостиха ги. Почерпиха ги съ прѣсна шира. И дѣдо Парушъ пипна гждулката, сложи столчето съ куклитѣ предъ себе си и почна:

Задала се, Стояне ле,
тъмна мъгла, либе ле.
Не е била, Стояне ле,
тъмна мъгла, либе ле...

— Де-бре, Кара-Кольо! Хайде, Керо! — подвижна дѣдо Парушъ на куклитѣ, и тѣ затропаха по столчето. А гждулката продължаваше:

Най е била, Стояне ле,
тежка сватба, либе ле!

Янко удари дайретото. Старецътъ веднага започна друга пѣсень. Куклитѣ се завъртѣха и ситно-ситно затропаха:

Надѣвашъ ли се, Калино,
бачо ти Колю да дойде,
бачо ти Колю да дойде,
армаганъ да ти донесе...

— Бравосъ, бе Парушъ! Живъ да си, развесели ни тая вечеръ! — викна засмѣнъ ступанинътъ. — Сега хайде да лѣгаме, че и ти си уморенъ. Пъкъ утре ще те водя на лозе — да си починешъ и погрѣшешъ на слънце.

Прибраха се всички. Презъ листака на дюлята отсреща се по-

каза сърпа на месечината. Дѣдо Парушъ сложи торбичката си, легна въ кжта и пакъ се закашля. Янко прибра столчето, гждулката и дайретото, па се сви до дѣда си. Всичко притихна. Само старецътъ още пѣшкеше и тихичко се обади на малкия:

— Я, синко, дай си гърба поблизу, да се стопля. О-хъ-охъ... старостъ... Горко̀ ни дошло!...

Янко притисна грѣбъ о стареца, притвори очи, и изеднѣжъ се сепна. Ослуша се. Наблизу нѣкой сякашъ повтори:

— О-хъ-охъ! — Горко̀ му дошдо! За едно кожухче да е петименъ!...

Янко отвори очи, понадигна се и се слиса. Месечината бѣ огрѣла трема. На чергата до дѣда му се бѣха изправили тритѣ кукли, слѣзли отъ столчето, дето цѣлъ животъ бѣха стояли. Стояха и разговаряха помежду си. Той потърка очи. Тѣ, тѣ сжщитѣ. Ей-го-на — Тодоръ, съ шаренитѣ гащи и съ капелата. Ей и Кера — съ булчината премѣна и съ коса отъ царевични реси. Ей го и Кара-Колю — съ рунтавия калпакъ, съ червени шалвари и калъчка отъ тенеке. Сжщитѣ.

— Горкиятъ дѣдо Парушъ! — тъничко продума Кера. — Тѣй ли бѣше едно време, кога бѣше по-младъ! И той премѣненъ, и ние като хората. Пъкъ я сега —